

Љиљана Јарић

ПЕСМА МЕРМЕРНОГ ЦВЕТА

Прошлост није само оно што је прошло,
она у мермерном цвету спава.
Будућност је далеко сутра, иза поноћи,
успомена чека да у сну преноћи.
И понекад плаче као млада трава,
стручци заборава!

Моје лице више нико препознати неће,
ја сенка сам негдањих бесаница.
Док у камену ћуте заспала столећа,
време бежи иза жутнутог месеца.
Ноћ срцу враћа мисао врелу, односи сан,
у нови дан.

Две уморне птице траже песму љубави,
траже реч љубав, што се млечи у гнезду саћа,
ону која може привид светова да избави,
реч што никад не потече, а све се њој враћа.
И од ње бескрајно небо дишем и залудело цвеће.
Привид среће!

Песма се себи враћа, нема и без завичаја,
тражи боје просуте на безбројним стазама.
Поклонићу јој истините речи скривене од бола и
очаја,
ископаћу их из река и мора, посејати под белим
брезама.
Певаћу о љубави кап по кап, као последњој мило-
сти.
Ванвременој светлости!

РАСПРСКАВАЊЕ ЗВЕЗДА

Буднима ѿрн, уснулима ружа.
Б. Миљковић

Тражим те у пресахлим длановима,
на улицама са чудним именима,
зовем те у безгласној чежњи између очију.
Не видим те.
Идем на мостове који обрушавају наше обале,
Нема те.

Нема те
ни на једној обали познатог света,
у овом мору који је носталгична сенка
чеховљевске чежње,
корени се на небу као редак цвет
кавказског споменка.

Сећаш се: Атина, Омнија и филоtimo,
песма од века.
Не требају нама анестезије овога света
лишене пуноће човека.

Не желимо методе које служе
ексцентричном самоостварењу уметника.
Ми чекали смо распрскавање звезда,
велико чудо катарзе у тами самотника.

УГАШЕНИ САН

Спаваш угашеним сном зрелог лета,
ноћ смоласта на очи ти седа,
заборављаш путеве и места, сјај даљине
што те занела,
пусте станице и невид рана,
заробљен бродовима у луци чекања.

Време више не постоји, нити ће постојати

сутра је реч заборављена у свим речницима света,
јуче је прече дану што неће доћи,
ни сенка те више неће, затрављен у самоћи.

У пределима несанице ти још постојиш,
Сваким сном се одрони део мене.
Одувек је тако било, почетак и крај кад спојиш.
Нема наде, нема страха.
Чему чекање?

У тавном кутку васељене
једно сазвежђе од твога срца заблиста,
крвљу мојом грана нара пурпуром олиста,
мелем непреболу на путу сеоба.
Семантика бола у недремљивом оку,
кукутка синестезије заумних тескоба.

Само је духовно стварно,
Хегелов дух смисао рече.
Од духа стварност тече,
идеје постају реалност,
Није ли онда
Хелдерлинова кула – дух у камену?
Где си сад ти?

БОРХЕСА ЧИТАЈУЋИ

Читам Борхеса. Мину поноћ...
Ђутим. Уз мене се привијају немоћне речи.
А речи не знају ништа о мудрости дана,
истину о огледалима која се умножавају,
о чуду и сили која зрцале иза њих
заробљавајући ломну детињу душу.

Ко нас то вреба иза огледала?
Уплашени дечак пева у мраку
сенке страха да одагна.
Уплашена, ришем нејасне кукле слова
и овај дан да преживим.

Фројд каже да је понекад цигара само цигара.
Борхес сведочи: у његовој кући
постојао је ормар са три огледала.
“Плашио сам се да ће неки од тих ликова

почети да живе сопственим животом.”

Плашим се да невидни иза огледала
у алхемији ноћи облаче мој лик,
месечаре туђим сновима у нади да ћу остати
у једном од њих.
Ишчезла као Борхесов лажни Виљари.

Упутно је пошкропити тропрст зачинске фанта-
стике,

честице опште историје бешчашћа,
бити уверен да Борхесово потресно слово
и слепоћа неће уништити његове љубави.

Тролист света метафизике
у преливу љубави, венчања и смрти
оживеће мисао о бесконачним круговима.
Љубав моја облик лавиринта има,
строга судбина нема лице и наличје.

Писменима отрглим из Борхесовог штапа,

окрећем лице на другу страну:
у магли ишчезава шапат задњег слова.

ОЧЕ МОЈ, ПЕТРЕ, СТЕНО...

Пожелим да напишем стих.
Стих, лепши од свих.

У њему уплашена девојчица, нараслих зеница
у тврдом очевом загрљају.
Са стрепњом да ће сиротовати.
Тата мирише на оштар дуван,
брижење, прерани одлазак.
И љубав! Занавек!

Скривам у речима песме
једну ноћ, ноћнију од свих.
Отац мој уз постељу клечи,
у молитвени чвор замрсио прсте,
на голом зиду преломљена сена.

Безрек гледа свету детињу икону,

у чело ме целива нежно ко у трепавицу,
Са жутнуге свеће догорела светлост лије.
Расејава се младо месечинасто видело.
Ћутим.
Склопљене очи.
Расејава се младо месечинасто видело.
Само исконска љубав точи.

Хоће ли обличје моје у зеницама понети?
Хоће ли?

Опело се немо чује
и сливени гласови црних сени.
Вјечнаја памјат хуји попут ветра!
Заупокојено опело за оца Петра,
Библијску Стену вечно наднесену
над понором смрти.

Стена се растаче...Кам плаче.
Ходочасти мртва душа чиста,
над раком
крстолико заветно дрво ниче.
Ништа није бесмртније
од смрти и љубави.
Заручница вечности.